

Миленка.

(Разказъ).

— Едно, двѣ, три! пушки на рамо! На лѣ-во! Крж-гомъ маршъ! Едно, двѣ! Едно, двѣ! — се разнисаше заповѣднически дѣтски гласъ и при завоя на сѣнчестата алея, която водѣше къмъ вратата на голѣма богатска кѣща, се показаха група момчета. Тѣ маршируваха въ стройни, прави редове съ книжни каски на глава и прѣпасани на кръста съ дървени сабли.

Начело съ важенъ, замисленъ видъ и съ гола сабля въ ржка важно стѣпаше „Генералътъ“ имъ. До него бавно вървѣше малкиятъ барабанчикъ.

Колоната свършваше съ двама музиканти, които свирѣха нѣкакавъ маршъ съ овити на трѣба дебели хартии. Подъ звучитѣ на тази оглушителна музика, съ развѣти отъ кърпи знамена, дружината гордо мина край кѣщата.

— Миленке, махни се отъ пѣтя! — високо и сърдито извика Генералътъ, като изгледа изъ подъ вежди малкото съ довѣрчиви дълбоки очи и съ руси коси момиченце, което радостно тичаше насрѣща имъ.

Но тази строга заповѣдъ не уплаши Миленка: Тя се приближи до сърдития Генералъ, нейниятъ десетъ годишенъ братъ Колю и като го гледаше умолително съ свѣтлитѣ си кротки очи, тихо му прошепна на ухото:

— Кольо, мога ли и азъ? . . .

— Та можешъ ли игра ти съ насъ? — очудено я запита Кольо и весело я загледа. — За тебе ли е то? Ти още пушката неможешъ държа, а и войникъ искашъ да станешъ! Я иди въ кѣщи да си поиграешъ съ куклитѣ, а насъ остави да си играемъ на войници.

Миленка тѣжно наведе кѣдравата си главица и очитѣ ѝ завчасъ се напълниха съ сълзи.

— Ти ще ме научишъ да държа пушката и да марширувамъ, — прошепна тя. — Ахъ, колко ми се иска да поиграя съ васъ! . . .

— Хайде стига си мърморила! — строго и важно я смѣбра Кольо и като забѣлѣза сълзитѣ по очитѣ ѝ, каза — Плачливото бебенце!

Слѣдъ това, той даде заповѣдъ на войниците си и отряда бързо изчезна задъ голѣмата кѣща.

Миленка остана сама. Тя седна на стѣпалата и тѣжно заплака. Колко ѝ се искаше да поиграе съ тѣхъ на войници! И защо Колю, не ѝ позволи това! Нима е малка? — Та нима Петко е по голѣмъ отъ нея! Той е едва на три години,